

lar, ells ab ells, a la feble claror del llúm de ganxo, se permeten algunes íntimes bromes grasses, que no gosariem transcriure.

Ells, com aus nocturnes, romanen sempre dins la penombra propícia a llurs temperaments; allí, llurs testes místiques, interpreten el pensament del pròxim; y allí pensen coses obscures y falcies, per lo que 'ns ha sigut fácil deduir, usant com solém de franca benevolença, que deuen tenir algú que la corra. ¿Com podrian, altrement, contar aquelles desgracies: *En la carretera de las Presas el domingo próximo pasado a un joven que guiaba un carro se le desbocó el animal que lo tiraba* —o aquella altra curiosíssima: *se ha hallado un hombre medio colgado de nieve...*?

## CALENBOURS

¿En que s'assemblen els gravats de nostre periòdic, ab l'extrém del canó d'una xeringa?—En que'ls fican dintre L'ULL.

¿En que s'assemblen els macarrons a la italiana, ab els redactors d'un periòdic local?—En que atipen molt.

¿Y en que's diferencien?—En que'ls uns son d'Italia y els altres d'Olot...!!!

¿En que s'assemblen aquets *calenbours*, ab els estadants de l'Infern?—En que son molt bruts.

¿En que s'assembla l'exèrcit de Casablanca ab en Malagrida?—En que l'exèrcit fá la trabeta a n'els moros y a n'en Malagrida li fan la trabeta ab *Les Mores*.

¿En que s'assembla una dona quant está'n *beta* (no's confongui ab la d'espardenya), ab l'Electra Brutau?—En que *dá luz*.

\*\*\*\*\*

## GALERÍA D'HERMOSURES

### Y ELEGANCIES OLOTINES

L'ULL se felicita y considera com un honor a la seva tant ben guanyada popularitat, l'obrir avuy solemnement aquesta secció, que ha de constituir

Peró repetim que la majoria no surt may; darre-ra els vidres entelats pel fret de l'ivern—car l'istiu el dormen — esgarden el carrer melancòlicament; a fora hi plou; llavors el verí de llurs venes va tornantse'ls una dolça tristesa, y escriuen:

*Con lluvia se concluyó la semana anterior y con lluvia ha comenzado la presente; a lo que parece, las nubes nos tienen cariño.*

En mitj de la llur tenebrosa y aixuta carrera de rancunies de poblet y d'odis, han gustat també un amor. ¡Pobres ànimes polsoses, com se comformen!

*las nubes nos tienen cariño.*

— si les coses no s'enredan — una interessant antologia complerta de les senyoretes mes hermoses y elegants, produides d'una manera prolífica, per la may prou alabada y pintoresca ciutat del Fluvii. Mes... comensar la noble tasca que pretenim empendre, ho trobém bon xic difícil. Tantes y tantes son les qu'han rebut les esplendidas gales de la fada de la Bellesa!

Empró, com que la nostra voluntat es inmensa, ens fixarém en una senyoreta que, recordánnos la seva figura la enamorada de Faust, rebrá accidentalment de nostres boques pecadores, el simpàtic nom de Marguerida.

Marguerida, es una joveneta que debía neixer de la seva bona mare, quant la Natura prodigaba arreu l'hàbit suau de l'alegre primavera.

De cabellera rossa com un camp de blat pel Juny, té uns ulls brillants que s'enmirallen en el puríssim blau del cel seré; llavis carnosos y vermells com la magrana, prometedors de ventures inefables; esbeltes y arrogantes formes, que li donen magestat de reina.

Veieu aquí fidelment retratada una puberta nina incomparable.

Ella passa per la rumorosa arteria ciutadana en les hores crepusculars, perquè la seva graciosa coqueteria l'ha convensuda que la penombra misteriosa, ha de realsar més intensament els es-